

S T E F A N

AHNHEM

SUKUPOLVI NOLLA

»EPÄILEMÄTTÄ PARAS
FABIAN RISK-KIRJA
TÄHÄN MENNESSÄ.»

SKÅNSKA DAGBLADET

WSOY

SUOMENTANUT OUTI MENNA

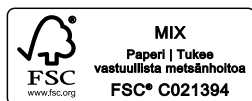
S T E F A N

AHNHEM

SUKUPOLVI NOLLA

Suomentanut OUTI MENNA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

Ensimmäinen painos
Sitaatin Richard Dybeckin kappaleesta »Pohjolan maa»
on suomentanut Alpo Noponen.

Ruotsinkielinen alkuteos
Generation noll

Copyright © Stefan Ahnhem 2025
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-49410-3
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

PROLOGI

14. elokuuta 2000

ANNA TUNTEIDEN tulla, terapeutti oli sanonut. Älä yritä paeta niitä. Ongelmana oli, ettei Lennart Olin tiennyt enää, mitä tunsu. Vaikka hän kuinka yritti pysähtyä ja kääntää katseensa sisäänpäin, hän ei tuntenut muuta kuin hämmennystä.

Toisaalta hän oli viime viikkoina joutunut kokemaan... niin mitä, tarkemmin sanoen? Hän ei edelleenkään ollut ihan varma. Hän tiesi vain, että kuluneet viikot olivat olleet yhtä vuoristorataa tunteiden vaihdellussa silmittömästä pelosta pieniin toivon kipinöihin ja edelleen vapaassa pudotuksessa niin syvään epätoivoon, että hän oli vakavasti harkinnut itsemurhaa.

Nyt hän istui yksin puhtauttaan kiiltelevässä Volvo V70:ssään ja ajeli sarastavan aamun kalpeassa valossa hiljaista tietä läpi laajoina kumpuilevien peltomaisemien matkalla kohti jotain, mitä voisi kaikeksi nimittää päätökseksi.

Hänen tunteensa oli imetty niin tyhjiin, ettei niistä ollut jäljellä mitään. Hän oli muuttunut konemaisesti toimivaksi robotiksi, jonka ainoa päämäärä oli jatkaa eteenpäin tiellä, joka oli niin pitkä, että hän oli aamu-usvan hälvetessä aavistavinaan maapallon pinnan kaarevuuden.

Kenties siksi hän onnistui pysymään hereillä, vaikkei ollut aikoihin nukkunut kuin satunnaisesti silmällisen silloin, toisen tällöin. Jos hän olisi ollut ihminen, hän olisi nukahtanut jo otsa äänitorvea vasten, suistunut tieltä ja törmännyt puuhun.

Se selitti myös, miksi hän oli lakannut toivomasta onnellista loppua. Robotit eivät toivoneet. Ne hoitivat velvollisuutensa eivätkä

antaneet tunteiden sumentaa näkyvyyttä. Ja mitä ideaa peukkujen pitämisessä muutenkaan oli?

Sillä eihän tämä ollut mikään valmiiksi kirjoitettu dekkaritarina ikuisesti jatkuvassa sarjassa, jossa ei tarvinnut murehtia sitä, menisivätkö asiat hyvin vai eivät. Pimeys oli todellista, ja niin käsittämättömältä ja pelottavalta kuin kaikki tuntuikin, hän joutui elämään sen keskellä. Keskellä helvettiä. Eikä elämässä ollut mitään takuita. Ei kirjoitettuja tai kirjoittamattomia sääntöjä, joilla olisi voinut rauhoittaa mieltään. Tai strategisiin paikkoihin ripoteltuja johtolankoja, joista voisi etsiä apua silloin kun olo tuntui kaikkein synkimmältä. Ei hänelle, hänen vaimolleen Jessicalle tai heidän kuopukselleen Athenalle.

Sen takia hän oli päättänyt ottaa tappion vastaan jo ennalta ja laskelmoida kylmästi, että tulisi seisomaan tienpenkalla yksin ja ymmärtämään, että viimeinenkin toivo oli mennyt. Että se, mitä ei voinut ajatellakaan ja mitä ei missään nimessä saanut tapahtua, oli totista totta.

Hänen päässään puhui kuitenkin myös toinen ääni. Ääni, joka sinnikkäästi kuiski hänelle, että vaikka todennäköisyys siihen oli häviävän pieni, oli silti olemassa vielä mahdollisuus, että hän ajelisi puolen tunnin päästä kotiin Samuel istuinkorokkeellaan ja pojan tämänhetkinen suosikki, The White Stripesin uusi albumi, stereoissa soiden.

Viimeisen vuorokauden aikana toiveikkaus oli vallannut yhä enemmän alaa. Syynä olivat kolme tekstiviestiä. Aivan yllättäen puhelin oli värissyt hänen housuntaskussaan eilisiltapäivänä, kun hän oli pessyt autoaan pihatiellä ja yrittänyt olla ajattelemta mitään. *On koittanut jälleennäkemisen hetki*, viestissä luki.

Juuri kun hän oli luopunut toivosta ja hyväksynyt sen, että tämä oli hänen kohtalonsa. Hänen, Jessican ja Athenan kohtalo. Kuin taikauskusta hän oli yhtäkkiä alkanut taas uskoa, että asiat kenties sittenkin järjestyisivät.

Entä jos...

Suurimman osan viikonlopusta hän oli onnistunut keskittymään nurmikonleikkuuseen ja pensasaidan trimmaukseen, vaikka kumpakaan ei olisi välttämättä tarvinnut tehdä. Hän oli kontannut pit-

kin pihaa ja kitkenyt rikkaruohoja kukkapenkeistä. Mutta yhtäkkiä hänen aivonsa eivät pystyneet ajattelemaan muuta kuin synkimpiä mahdollisia skenaarioita.

Tai entä jos ei...

Ensimmäisen viestin jälkeen oli tullut vielä toinen, jossa oli kerrottu kellonaika, ja kolmas, jossa annettiin tapaamispaikan koordinaatit. Vanhan kipparikurssia varten hankkimansa oppikirjan avulla hän oli selvittänyt, että hänen olisi ajettava Eslövin kaakkoispuolella kulkevalle tielle Kungshultin ja Skarhultin välimaastoon. Tutkittuaan sen jälkeen maantiekarttaa hän oli päättellyt, että tapaamispaikan täytyi olla 1,3 kilometriä pohjoiseen Östra Strön liittymästä, jonka hän oli ohittanut juuri hetki sitten.

Ajettuaan vielä noin kilometrin hän oli laskelmiensa mukaan perillä tapaamispaikassa. Tien varrella oli siinä kohtaa kummallakin puolen levähdyspaikaksi tarkoitettu levennys. Hän käänsi auton levennykselle ja pysähtyi moottori tyhjäkäynnillä ja vaihde vapaalla. Oli turvallisempi olo kun tiesi, että voisi nopeasti ja ilman valmistautumista vaihtaa vaihteen ykköselle ja lähteä ajamaan.

Oikealle katsoessaan hän näki vasta puidun pellon, joka jatkui kauas horisonttiin. Vastakkaisella puolella tietä loppuun kukkineet rapsit odottivat korjaamista. Toisessa elämässä hän olisi pohtinut, kuinka monta tuhatta pullollista rapsiöljyä pellostä yhteensä saisi. Nyt koko paikka näytti hänen mielestään vain hylätyltä ja autiolta. Missään ei näkynyt merkkiäkään elämästä. Ei minkäänlaista liikettä, ellei häntä ja hänen kiiltävän puhdasta Volvoaan laskettu.

Hän oli toki saapunut paikalle kaksikymmentä minuuttia etujassa. Hän ei ollut tullut ajatelleeksi, että se voisi olla ongelma. Että viestien lähettäjät, keitä he ikinä olivatkaan, peruisivat kaiken vain koska hän oli tullut liian aikaisin. Mutta toisaalta miksipä ei? Ehkä he halusivat tarkkailla häntä ja varmistaa, ettei ympärillä yhtäkkiä ollut luotiliivein ja automaattiassein varustautunutta poliisilaumaa.

Hänen nähdäkseen mistään sellaisesta ei kuitenkaan ollut nähtävillä merkkejä, eikä viesteissä myöskään ollut sanottu, että hän ei saisi tulla sovittua aiemmin. Ainoa ohje, joka hänelle oli annettu kolmannessa ja viimeisessä viestissä, oli että hänen pitäisi tulla yksin.

Ja yksin hän oli tullutkin. Jessica piti kotona peukkuja kynnena-luset valkoisina, mutta kukaan muu ei tiennyt missä hän oli. Tällä kertaa hän ei ollut hiiskunut mitään edes poliisille. Vaikka he olivat luvanneet ilmoittaa, mikäli heihin otettaisiin yhteyttä.

Jotta voimme vangita sieppaajat ja muodostaa ennakkotapauksen, poliisipäällikkö Astrid Tu vesson oli selittänyt. Hänellä ei kuitenkaan ollut tarvetta muodostaa ennakkotapauksia ja kouluttaa rikollisia. Ihan sama mitä poliisit sanoivat. Jessica ja hän olivat venyneet jo enemmän kuin kukaan saattoi vaatia. Mahdollisesti jopa liikaa.

Alussa hän oli ollut varma siitä, miten tilanne kannattaisi hoitaa. Jessica oli epäröinyt sitäkin enemmän mutta tuttuun tapaan antanut hänen pitää ohjat käsissään. Niin vaimo teki aina, kun kyseessä oli tärkeä päätös. Hän sai sanoa viimeisen sanan ja samalla kantaa vastuun myöhemmin, jos jokin meni pieleen.

Poliisiin mukaan se oli ollut *ainoa oikea tapa toimia*. Niin hänelle oli ainakin sanottu, kun hän oli tehnyt katoamisilmoituksen. Päivien vaihtuessa viikoiksi hän oli kuitenkin alkanut liukua yhä empiväm-mälle kannalle.

Oli mahdotonta sanoa, mitä olisi tapahtunut, jos hän olisi vain pysynyt hiljaa ja suostunut kaikkiin vaatimuksiin. Olisiko piina ratkennut sillä? Mitä takeita hänellä oli, että sieppaajat olisivat luovut-taneet? Hehän olisivat sen sijaan saattaneet esittää uusia vaatimuksia. Antaa yhä vain uusia tehtäviä ja jatkaa uhkailuaan.

Vilkaisu kelloon kertoi, että sovittuun tapaamisaikaan oli jäljellä viisi minuuttia. Hän sammutti moottorin, avasi turvavyön ja nousi autosta. Hiljaisuus toi hänelle mieleen ne kerrat, kun hän oli lapsena nukkunut takapenkillä ja herännyt vasta perillä, kun isä oli vääntänyt moottorin sammuksiin.

Hän ei ollut koskaan nauttinut hiljaisuudesta. Hänelle hiljaisuus oli aina ollut merkki siitä, että kaikki ei ollut niin kuin piti. Kuten esimerkiksi silloin, kun hänen vanhempansa eivät riidan jälkeen puhuneet toisilleen viikkoon. Tai kuten nyt, kun hän seisoi peltojen keskellä eikä erottanut edes etäistä traktorin pörinää.

Kysymys kuului, kauanko hänen pitäisi odottaa ennen kuin hän luovuttaisi ja palaisi kotiin tyhjin käsin. Tunti? Kolme tuntia? Vai

viisitoista minuuttia? Jessicalta hänen ei ainakaan hyödyttäisi kysyä. Hän tiesi vastauksen jo. Jessican maailmassa sille, miksi odotusaika venyi, oli loputon määrä mahdollisia selityksiä. Se, että sieppaajat eivät tulisi lainkaan, oli vaimon mielestä logiikan vastaista ja täysin poissa laskuista. Vaimon toivo oli niin vahva.

Kaikkein tuskallisin ajatus oli hänestä juuri se, että hän joutuisi palaamaan yksin ja kohtaamaan Jessican pettyneen katseen. Näkemään, miten toivo sammuisi vaimon silmistä ja ilme synkkenisi. Ja ottamaan taas kerran syyt niskoilleen. Kaikki olisi hänen syytään. Vain hänen. Eikä hänellä olisi mitään, millä puolustautua. Mitään, millä tilannetta voisi pehmittää tai mikä voisi auttaa heitä lähenty-mään ja suremaan yhdessä.

Kun kello oli neljää yli, hän päätti että odottaisi vielä viisi-kymmentäkuusi minuuttia. Silloin hän voisi sanoa odottaneensa kokonaisen tunnin. Jääminen pidemmäksi aikaa tuntui järjettömäl-tä. Jos jokin esti sieppaajia saapumasta paikalle ajoissa, he voisivat ilmoittaa siitä hänelle sen sijaan, että pitäisivät häntä epävarmuu-
dessa loputtomasti.

Ellei se sitten ollut ollut heidän tarkoituksensa alusta saakka. Huijata hänet kauas sieltä, missä hänen olisi pitänyt olla. Eli toisin sanoen mistä? Kotoa Jessican ja Athenan luota? Mutta eivätkö he olleet aiheuttaneet jo riittävästi tuskaa hänelle ja hänen perheelleen? Vai olisiko hänen ehkä pitänyt olla töissä? Pankissa. Siksikö he olivat valinneet tapaamisajaksi maanantaiaamun viikonlopun tai iltapäivän sijaan? Hetken ennen pankkien avautumista, jolloin henkilökunta oli täyttämässä käteisvarastoja.

Ajatukset pyörivät päässä vailla minkäänlaista logiikkaa ja jättivät hänet rauhaan vasta kun hän yhtäkkiä erotti liikettä kaukana tiellä. Toistaiseksi hän näki vain liikkuvan pisteen, joka saattoi olla harha-kuvitelmaa tai ajokaistalla tepasteleva lintu. Tai pieni poika, joka käveli tietä pitkin häntä kohti.

On koittanut jälleennäkemisen hetki, sieppaajien viestissä luki, ja miksi he olisivat kirjoittaneet niin ja vieläpä antaneet hänelle tar-kat koordinaatit, jos aikeena oli vain seisottaa häntä tässä tyhjän-panttina? Mitä enemmän hän asiaa mietti, sitä selvemmältä se tuntui.

Ilman muuta he toteuttaisivat lupauksensa ja palauttaisivat sen, mitä olivat ottaneet.

Toisin sanoen hänen järjenvastainen päätöksensä olla taipumatta heidän painostuksensa alla oli tuottanut tulosta. Hän oli ollut vahvempi kuin he olivat laskelmoineet eikä ollut reagoinut suunnitellusti. Tilanteesta oli lopulta kehkeytynyt päänvaiva, josta he mieluiten toivoivat vain pääsevänsä eroon.

Mutta ei tulija sittenkään ollut pieni poika. Vaan auto, keltainen DHL:n pakettiauto, joka kaahasi kapealla tiellä selvää ylinopeutta. Auto ajoi niin kovaa, ettei hän ehtinyt edes miettiä, liittyikö se jotenkin häneen vai ei, ennen kuin se oli huristanut ohi jättäen peräänsä mädältä kananmunalta löyhkäävän katalysaattorinhajuisen tuulahduksen.

Sillä, kuinka paljon hän oli yrittänyt olla toivomatta ja kasvattamatta odotuksiaan, ei ollut merkitystä. Kuinka vimmatusti hän oli koettanut kovettaa sielunsa ja olla tuntematta mitään. Kun hän nyt katseli loittonevaa pakettiautoa, hänestä tuntui kuin elämä olisi virrannut ulos hänen ruumiistaan. Aivan kuin jokainen sekunti olisi leikannut hänen elämästään vuoden. Vielä puoli minuuttia, niin hän ei enää jaksaisi pysyä pystyssä. Hänen oli pakko kumartua ja nojata käsiään polviin saadakseen henkeä.

Tie, puut, pellot ja kaikki hänen ympärillään pyöri elimistön valmistautuessa antamaan ylen. Oksentamaan ulos kaiken sen, mitä hän oli pidätellyt sisällään. Kaiken, mikä oli murtanut hänet ja tehnyt hänestä tunteettoman koneen. Robotin.

Ääni sai hänet rauhoittumaan. Etäinen renkaiden kirskena asfalttia vasten auton jarruttaessa. Hän kohotti katseensa ja näki pakettiauton tehneen äkkijarrutuksen keskelle tietä. Hetken päästä peruutusvalot syttyivät ja auto alkoi valua takaisinpäin, tällä kertaa varovaisemmin.

Päästyään hänen kohdalleen auto pysähtyi, ja kuskin puoleinen etuovi työnnettiin auki. Hän kuuli askeleita ja näki kengät maassa etu- ja takarenkaiden välissä. Edelleenkään hän ei silti ymmärtänyt. Oliko tämä jälleen uusi viesti? Taas uusi...

»Lennart Olin?» nuori mies keskeytti hänen mietteensä. »Oletko se sinä?» Nuorukaisella oli punainen liivi sekä keltainen lippis

lyhyiden hiustensa peittona, eikä tämä näyttänyt päivääkään yli kahdeksantoistavuotiaalta.

»Olen kyllä», hän sanoi nyökäten. »Lennart Olin, se on minun nimeni.»

»Hyvä. Sori, että myöhästyin vähän, mutta olen tänään töissä ekaa päivää, ja kesti vähän ennen kuin tajusin miten järjestelmään –»

»Missä hän on?» Lennart Olin keskeytti liian kärsimättömänä kuunnellakseen selityksiä.

»Kuka?»

»Älä esitä tyhmää. En ole mikään eilisen teeren poika. Kerro heti, missä hän on.»

»Öö...» Nuorukainen raapi niskaansa. »En tiedä, mitä... Mähän siis olen vaan... Ai juu! Meinasin unohtaa tärkeimmän.» Nuoren miehen ilme kirkastui samaan aikaan kun hän nosti etusormensa pystyyn. »Onko sulla näyttää henkkareita?»

»Henkkareita?»

»Niin, jotain kuvallista henkilöllisyystodistusta. Kuva on ehdoton. Jotta näen, että olet oikeasti se, kuka väität olevasi.»

»Kuka muukaan minä voisin olla? Kuudelta aamulla keskellä ei-mitään.»

»Sori, ei oo mun säännöt.» Nuorukainen kohautti harteitaan. »Onko niitä henkkareita vai ei?»

Lennart Olin otti huokaisten lompakkonsa esiin, avasi sen ja näytti muovitaskussa olevaa ajokorttia. Nuorukainen kirjoitti hänen sosiaaliturvatunnuksensa lehtiöön ja ojensi hänelle kynän. »Nyt tarvitaan enää nimmari tähän.»

Hän ei ymmärtänyt, mihin hänen allekirjoitustaan tarvittiin. Hän ei ymmärtänyt mitään mutta teki kuitenkin työtä käskettyä.

»Kiitti.» Nuorukainen repäisi sivun kalkkeeripaperin alta. »Tässä vielä asiakkaan kopio.» Sitten hän kääntyi pakettiautoa kohti, avasi takaovet ja kiipesi tavaratilaan. Kun hän tuli takaisin ulos, hänellä oli mukanaan vanha kulunut matkalaukku. »Ja tässä on itse lähetys.» Hän laski matkalaukun asfaltille ja kääntyi jälleen mennäkseen autoon. »Hyvää päivän jatkoa.»

Lennart Olin ei tiennyt, mitä vastata, joten hän seisoi hiljaa mie-

hen kadotessa pakettiauton taakse ja kavutessa ohjaamoon. Hänen olisi tehnyt mieli kiskaista matkustajanpuoleinen ovi auki. Repiä nuorukainen pois ratin takaa ja kysyä, mitä helvetin peliä tämä oikein oli.

Sen sijaan hän jäi vain katsomaan, kun auto ajoi tiehensä ja katosi näkyvistä. Hän seiso i kuin transsissa aution maantien laidalla kuunnellen loittonevaa auton ääntä. Vasta kun oli taas hiljaista, hän laski katseensa ja suuntasi sen laukkuun.

Hänellä oli täsmälleen samanlainen matkalaukku ullakolla. Laukku, jonka hän oli saanut isältään mutta jota hän ei ollut koskaan käyttänyt. Se haisi vanhalta ja ummehtuneelta, eikä siinä ollut pyöriäkään, joten se oli kaiken kaikkiaan epäkäytännöllinen. Itse asiassa lähetin tuoma laukku näytti juuri samalta, eikä hän voinut olla miettimättä, mitä se tarkoitti.

Se, että miettiminen oli täysin turhaa ja vain lykkäsi väistämättä edessä olevaa hetkeä, tuli selväksi viimeistään kun hän tarttui kahvaan nostaakseen laukun maasta. Se oli painava, nopeasti arvioiden noin kaksikymmentäkiloinen.

Vasta siinä vaiheessa hän tajusi, kuinka väärin hän oli toiminut. Millainen virhe oli ollut hälyttää virkavalta apuun ja tehdä niin kuin poliisit käskivät. Hän lysähti maahan, päästi tunteensa valloilleen ja antoi kyynelten tulla.

I OSA

13.–17. syyskuuta 2025

*»Historia on jo kirjoitettu. Ainoa, mihin voimme vaikuttaa,
on tulevaisuus.»*

MATILDA RISK

1

HETI KUN Harald oli astunut ovesta sisään, Amanda Olsson tiesi hänen olevan huonolla tuulella. Hymy ja vakuuttelut siitä, kuinka ikävä hänellä oli ollut, eivät kyenneet peittämään kiihtynyttä ja pinnallista hengitystä. Eivätkä varsinkaan miehen tapaa sulkea kylpyhuoneen ovi miltei paiskaten, kun tämä meni suihkuun.

Eikä kestänytään kauan ennen kuin Harald löysi ensimmäisen asian, jota kritisoida. Talo oli kuulemma liian sotkuinen, vaikka Amanda oli käyttänyt monta tuntia siihen, että paikat kiittelisivät puhtauttaan miehen tullessa kotiin.

Vuosien kuluessa Amanda oli kuitenkin ehtinyt tottua siihen, että hänen miehensä tasapainotteli tämän tästä raivokohtauksen raja-mailla. Erityisesti pidempien työrupeamien jälkeen. Paras taktiikka oli myöteillä ja yrittää varmistaa, että asiat sujuivat mahdollisimman sulavasti. Esimerkiksi välttämällä tarjoamasta ruokia, joita mies ei ollut maistanut aiemmin, tai liiallista puhumista.

Miehen käytös oli ongelma, mutta ei niin suuri, etteikö hän olisi selvinnyt siitä. Eikä hän kokenut tarvetta puhua siitä muiden kanssa. Kukaan ei kuitenkaan ymmärtäisi. Sitä paitsi hän tiesi jo valmiiksi, mitä hänelle sanottaisiin. *Jätä hänet, Amanda. Jätä se mies ennen kuin on liian myöhäistä.*

Ihan niin helppoa se ei ollut, ajattelipa hän sitten rahaa tai omia tunteitaan, ja vaikka ulkopuolisten saattoi olla vaikea ymmärtää sitä, hän rakasti miestänsä edelleen. Miehen kirkkaansinisiä silmiä, komeita piirteitä ja vartaloa, joka oli kuin suoraan Marvel-elokuvasta. Sekä tämän huomaavaisuutta ja lämpöä aina silloin kun heillä meni hyvin. Niinä hetkinä Harald oli täynnä villejä ideoita, yllätyksiä ja romantiikkaa.

Rehellisesti sanottuna hän oli silti alkanut arvostaa enemmän ja enemmän niitä tunteja, jolloin mies oli töissä ja poissa kotoa. Varsinkin pidempiä työrupeamia, jotka saattoivat venähtää myöhään iltaan tai joskus jopa seuraavaan aamuun. Aikaa, jolloin he saivat olla Emelien kanssa rauhassa kahdestaan ja rentoutua. Tällä kertaa talo oli ollut miltei vuorokauden pelkästään heidän.

Nyt oli huolehdittava vain siitä, että illasta tulisi onnistunut, ja mikäli vanhat merkit pitivät paikkansa, mies olisi huomattavasti paremmalla tuulella aamulla hyvin nukutun yön jälkeen. Kenties tämä jopa toisi hänelle aamiaisen sänkyyn ja hymyilisi tavalla, johon hän oli aikoinaan rakastunut.

Ratkaisevaa oli, ettei mies nauttisi liikaa alkoholia illan aikana. Muuten koko ilta ja seuraava aamu saattaisivat olla pilalla, ja koska Harald oli jo ennen pöytään istumista juonut kaksi olutta ja yhden melko ison drinkin, hänen olisi oltava varuillaan.

Se, että hän pyytäisi Haraldia hidastamaan tahtia ja juomaan välillä vettä, ei tullut kuulonkaan. Hän oli oppinut läksynsä kanta-pään kautta. Kaiken lisäksi nyt oli lauantai-ilta, ja jos ei silloin saanut nauttia elämästään, niin milloin sitten?

Onneksi hän oli sentään saanut Emelien nukahtamaan sillä aikaa kun Harald oli ollut suihkussa. He olivat varmuuden vuoksi valvoneet edellisiltana ekstramyöhään Emelien kanssa, ja aamulla hän oli herättänyt Emelien jo kuudelta ja raahannut tämän Kullabergiin pitkälle kävelyllä. Emelie oli protestoinut kovaan ääneen, kuten arvata saattoi, mutta nyt illalla tytärtä oli väsyttänyt niin, että tämä oli nukahtanut kuunneltuaan iltasatua kymmenen minuuttia.

Oikeastaan kaksitoistavuotias Emelie oli jo liian vanha kuuntelemaan iltasatuja. Harald oli huomauttanut asiasta monta kertaa, mutta vaikka mies olisi ollut kuinka oikeassa, Amanda ei ollut valmis luopumaan perinteestä sen enempää itsensä kuin Emelien takia.

Muutenkin Emelie oli äidin tyttö. Haraldin ja tyttären välille ei ollut koskaan syntynyt samanlaista kemiaa. Ja ihmekö tuo. Eiköhän kaikilla lapsilla ollut suosikkivanhempansa. Ainoa huolestuttava

seikka oli, että isän ja tyttären suhde tuntui huononevan koko ajan, ja viime kesästä saakka Emelie oli itsepintaisesti kutsunut isäänsä Haraldiksi eikä isäksi.

Nyt Emelie joka tapauksessa nukkui, joten Haraldilla ei ollut mitään syytä menettää hermojaan tyttären takia. Lisäksi ruokana oli inkiväärillä, kanelilla ja luumuilla maustettua karitsapataa. Yleensä se sai Haraldin hyvälle tuulelle. Amanda oli valmistanut padan jo edellispäivänä, jotta se ehtisi muhia entistä herkullisemmaksi. Kikka toimi miltei kaikille pataruoille. Aika – vuorokausi tai jopa useampi – oli paras mauste.

»Mm... onpa hyvää.» Harald pyyhki suupiелensä kämmenselällä ja kohotti viinilasiaan. »Skool, rakkaani. Tämä oli juuri sitä, mitä kaipasin.»

»Hieno homma.» Myös Amanda kohotti lasinsa. »Kippis.»

»Sinulle ja maailman parhaalle karitsapadalle.» Harald joi ja henkäisi syvään. »Et arvaakaan, miten ihanaa on olla taas kotona.»

»Kiva kuulla», Amanda sanoi hymyillen. »Minustakin on ihanaa, että tulit kotiin.»

»On vai?»

»Totta kai on. Tosi ihanaa.»

Harald laski lasin kädestään ja loi Amandaan katseen, joka sai hänet aina tuntemaan olonsa epävarmaksi. Ilman minkäänlaista varoitusta mies alkoi yhtäkkiä syynätä jokaista ihohuokosta hänen kasvoissaan etsien jotain, mitä tahansa, mistä ärsyyntyä.

»Miksei olisi?» hän jatkoi yrittäen pehmitellä miestänsä hymyilemällä leveästi.

»Ajattelin vain, miten mukavaa ja rentoa teillä on täällä kahdestaan, kun minä joudun olemaan töissä ja raatamaan tuodakseni leipää pöytään.» Harald kulautti lasinsa tyhjäksi.

»Kulta, arvostan sitä todella, ihan oikeasti. Mutta kyllä minäkin voin palata töihin, jos haluat –»

»Tiedät, etten halua», Harald keskeytti. »En tarkoittanut mitään sinnepäinkään, mutta paskat väliä. Kerro mieluummin, millaista teillä on ollut. Sinulla ja Emeliellä.»

»Ihan mukavaa. Oikein mukavaa.»

»Kunhan ei liian mukavaa. Toivottavasti olette ikävöineet minua edes vähän.»

»Ilman muuta. Emelie on odottanut sinua kotiin.»

»Emelie? Mutta sinä et, niinkö?»

»Rakkaani, totta kai olen.» Nyt puhui alkoholi. Jos mies jatkaisi samaa rataa, kohta ei olisi mitään väliä, mitä Amanda sanoisi.

»Mutta?»

»Ei mitään muttia. Halusin vain kertoa, kuinka kova ikävä tyttärelläsi on ollut.»

»Vai niin.» Harald nyökkäsi, kaatoi lisää viiniä lasiinsa ja joi. »Että sillä lailla.» Mies vaipui omiin ajatuksiinsa ja oli pitkään hiljaa. »Minä takia valehtelet minulle?»

»Valehtelen? Miten niin valehtelen? En ymmärrä, mistä puhut –»

»Jumalauta!» Nyrkki läimähti pöytään. »Minä sinä minua oikein pidät? Luuletko, etten tiedä, kuinka paljon se kakara vihaa minua? Ainoa, mitä hän haluaa, on että häivyn täältä lopullisesti.»

»Ei pidä paikkaansa.» Amanda pudisti päätään ja tunsu itsensä huonoksi näyttelijäksi. »Mistä sinä sellaista olet keksinyt?»

»Luuletko, etten huomaa, miten yrität koko ajan kääntää hänet minua vastaan? Miten manipuloit häntä ja teet kaikkesi, jotta hän vihaisi minua.»

»Harald, en minä –»

»Turpa kiinni!» Mies läimäytti jälleen nyrkkinsä pöytään. Tällä kertaa niin kovaa, että viinipullo kaatui, putosi reunan yli ja räsähti laattalattialle. »Helveti!»

»Ei hätää. Minä siivoan.» Amanda nousi ja poimi isoimmat lasinsirut ennen kuin kiiruhti hakemaan tiskirättiä.

»Tyypillistä, että piti panna se pullo niin lähelle pöydän reunaa.»

»Kulta, ei haittaa. Ostin kaksi samanlaista pulloa. Voidaan avata uusi.» Amanda kyykistyi ja oli juuri ryhtynyt kuivaamaan viinilammikkoa, jossa kimalteli pieniä lasinsirpaleita, kun Emelie yhtäkkiä huusi häntä huoneestaan.

»Äiti!»

»Mikä helveti hänelle nyt tuli?»

»Ei mikään.»

»Ei mikään? Etkö kuule, miten hän kirkuu?»

»Harald, rauhoitu.»

»Ai minä? Minunko tässä pitää rauhoittua? Minäkö täällä huudan? Väitätkö, että kaikki on minun syytäni?»

»En, mutta anna minun nyt ensin siivota tämä, niin menen sitten katsomaan –»

»Ei, ei, ei, unohda», Harald keskeytti ja kulautti viimeisen tilkan lasin pohjalta. »Paapominen saa jumalauta riittää. Jos joku menee Emelien huoneeseen, se olen minä.» Hän nousi niin äkisti, että tuoli kaatui.

»Häh, mitä sinä tuolla? Sinäkö muka menisit lohduttamaan häntä?»

»En. Menen sanomaan hänelle, että kaksitoistavuotiaan pitäisi tajuta, ettei herätessä voi aina ruveta kiljumaan niin kuin koko maailma kaatuisi.»

»Häntä pelottaa. Ei se ole hänen syytään.»

»Mikä häntä pelottaa?» Harald levitteli käsiään ja katsoi ympärilleen. »Eihän täällä ole mitään pelättävää.»

»Ei niin, tiedän, mutta –»

»Nimenomaan. Jos jotain, niin sinä olet lellinyt hänet pilalle. Heti kun selkensä kääntää, alat lässyttää hänelle niin kuin hän olisi sinun nukkesi. Sinun ikiomaa omaisuuttasi. Mutta hän ei ole. Tajuatko, Amanda? Hän on myös minun tyttäreni, ja nyt minä pidän huolen siitä, että tuollainen helvetin kiljuminen loppuu.»

»Harald kiltti. Anna minun mennä hänen luokseen. Lupaen, että hän...»

Yhtäkkiä valot sammuiivat. Ei pelkästään ruokapöydän yläpuolella oleva lamppu, vaan myös keittiön katossa ja tasojen yläpuolella kaappien alla olevat lamput. Koko talo oli pimeänä. Eteistä ja olohuonetta myöten. Jopa lieden digitaalinäyttö oli sammunut.

»Mitä hittoa...» Harald huokaisi muutaman metrin päässä. »Sulake varmaan meni.» Hän sytytti valon puhelimeensa ja suuntasi eteistä kohti. »Odota siinä, käyn autotallissa tarkistamassa.»

»Entä Emelie? Jätetäänkö hänet ihan yksinään –»

»Minä huolehdin hänestä. Sinun ei tarvitse tehdä muuta kuin pysyä rauhallisena. Ok?»

Amanda ei vastannut. Hän ei halunnut antaa lupauksia, joita ei välttämättä pystyisi pitämään.

»Ja tiedoksi», Harald jatkoi Emelien huutaessa taas äitiä. »Jos saan sinut kiinni siitä, että olet käynyt Emelien huoneessa sillä aikaa kun olin poissa, suutun toden teolla. Ymmärrätkö? Tulen ihan helvetin vihaiseksi.»

»Ymmärrän», Amanda sanoi ja nyökkäsi ennen kuin Harald poistui huoneesta. Hän ei voinut muutakaan. Ei auttanut kuin hyväksyä tilanne ja toivoa, että Emelie nukahtaisi itsestään. Mutta niin ei tapahtunut. Aikaa meni ja minuutit kuluivat tyttären jatkaessa yhä kiljumista.

Amandaa ihmetytti, miksei Emelie tullut pois omasta huoneestaan. Yleensä, kun tytär heräsi itkuisena ja peloissaan, hän tuli olohuoneeseen ja käpertyi sohvannurkkaan tai kömpi peiton alle heidän sänkyynsä, jos he olivat nukkumassa. Ehkä hän oli kuullut Haraldin varoitukset eikä yksinkertaisesti uskaltanut.

Kaikki Amandan hälytysvalot paloivat punaisina ja käskivät häntä menemään tyttären luo. Lohduttamaan Emelietä ja vakuuttamaan, että kaikki oli hyvin eikä ollut mitään pelättävää. Että tämä voisi kaikessa rauhassa nukahtaa uudestaan. Sen sijaan hän saattoi vain kyyristellä pimeässä rähti kourassaan ja odottaa.

Hän ei tiennyt, kauanko oli jo odottanut, mutta Emelie ei selvästikään aikonut rauhoittua. Ja missä ihmeessä Haraldkin oikein viipyi? Eikö tämä löytänyt uutta sulaketta, vai mistä oli kyse? Sulakkeet eivät poksahdelleet kovin usein. Oliko niin käynyt aiemmin kertaakaan? Ja eivätkö heidän sulakkeensa sitä paitsi olleet automaattisia niin että ne vain napsautettiin takaisin päälle?

»Äiti», Emelie huusi uusin voimin ja rynkytti ovea päästäkseen ulos. »Äiti, tule päästämään minut pois täältä! Sinun täytyy avata ovi! Äiti kiltti!»

Ei kai Harald ollut lukinnut tyttärtä huoneeseensa? Ei, ei hän nyt sellaista tekisi. Jossain täytyi mennä raja. Vai? Amanda oli kahden vaiheilla ja juoksi eteiseen. Senkö takia Emelie ei päässyt ulos? Hän ei voinut uskoa sitä todeksi ja kiiruhti Emelien huoneen ovelle. Mutta juuri niin asia ilmeisesti oli. Ovi oli lukossa eikä suostunut avautumaan, vaikka hän kiskoi niin kovaa kuin jaksoi.

»Yritä rauhoittua, kulta. Äiti on tässä. Äiti vain etsii avaimen ja tulee ihan kohta.» Hän tiesi, että makuuhuoneen ovesta oli aina yksi avain, ja sytytti valon puhelimeensa, jotta näki juosta hake-
maan sitä.

Katsoessaan puhelinta hän huomasi, ettei siinä ollut lainkaan kenttää. Yleensä hänellä oli kotona täydet palkit toisin kuin Haral-
dilla, jolla oli eri liittymä.

Hän yritti soittaa Haraldille ellei muuten niin ilmoittaakseen, että tämä oli mennyt liian pitkälle lukitessaan Emelien huoneeseensa. Puhelu ei kuitenkaan yhdistynyt. Sama juttu, kun hän avasi netti-
selaimen ja yritti klikata auki kirjanmerkinä olevaa *Helsingborgs Dagbladin* verkkosivua. *Ei verkkoyhteyttä*, luki laatikossa keskel-
lä puhelimen näyttöruutua. Vaikka ruutu oli valaistu, laite hänen
kädessään oli eloton. Zombi. Elävä kuollut.

Emelie oli sentään rauhoittunut ja lakannut huutamasta. Hän ei ollut havainnut sitä ennen kuin nyt. Ensimmäistä kertaa tytär oli nukahtanut uudelleen ihan itsestään, ja kaiken hämmennyksen kes-
kellä Amanda tunsi painavan taakan vierähtävän harteiltaan.

Vihdoin jotain positiivista. Tämä saisi Haraldin huomattavasti paremmalle tuulelle, kunhan mies tulisi takaisin autotallista. Ja hän voisi käyttää energiansa siihen, että sytyttelisi kynttilöitä valaisemaan
asuntoa ja luomaan romanttista tunnelmaa.

Ensin hänen olisi vain varmistettava, että Emelie oli kunnolla pei-
ton alla eikä palellut. Hän veti avaimen makuuhuoneen ovesta ja piti varmuuden vuoksi puhelimensa pimeänä hiippiessään käytävää pitkin ja avatessaan äänettömästi Emelien huoneen oven.

Hän yllättyi siitä, kuinka kylmältä ovenkahva tuntui kädessä, ja kun ovi oli auki, hän tajusi koko huoneen olevan jääkylmä. Ikku-
na oli apposen ammollaan ja verhot lepattivat lattialla kuin pitkät tuntosarvet. Hän oli itse jättänyt ikkunan raolleen, ja yltyvä tuuli oli repinyt haan pois paikoiltaan.

Siksikö Emelie oli herännyt? Se ei olisi ihme. Ja tyttären villissä mielikuvituksessa verhot olivat varmaan muuttuneet leijuviksi kum-
mituksiksi. Mutta sillä ei ollut merkitystä. Pääasia oli, että Emelie nukkui nyt.

Suljettuaan ikkunan ja vedettyään verhot kiinni Amanda hiipi sängyn luokse. Pimeässä hän ei erottanut muuta kuin vaaleampina hohtavat vuodevaatteet. Silti hän sai istahdettua helposti sängynlaidalle oikaistakseen peittoa.

Ensin hän huomasi vain, että jokin oli pielessä. Todella pielessä. Mutta ei kyennyt hahmottamaan mikä, ennen kuin oli vetänyt peiton sivuun ja tajunnut patjaa tunnusteltuaan, että sänky oli tyhjä.

2

»MILLOIN HÄNET saa tavata?» Fabian Risk täytti sekä Matildan lasin että oman lasinsa ja sääti myrskylyhdyn liekkiä pienemmälle.

»Ai kenet?» Matilda nosti katseensa puhelimesta. »Simoninko?»

»Niin.» Fabian maistoi viiniä ja huomasi tuulenpuuskien muuttuneen navakammiksi ja veneen keikkuvan aina vain enemmän.

»Me vaan tapaillaan. En tiedä yhtään, onko se mitään vakavaa, ja haluan ehkä tutustua Simoniin vielä vähän paremmin itse ennen kuin sinä annat tuomiosi.»

»Olen vain utelias. Mistä lähtien kyseleminen on ollut kiellettyä?»

»Älä yritä, iskä. Tunnen sinut kyllä. Näet kaikissa ihmisissä psykopaatin.»

»Aina sinun täytyy liioitella. Näen minä ihmisissä välillä myös sarjamurhaajia.»

»Nimenomaan», Matilda sanoi nauraen. »Kuka muu kuin sinä voisi löytää sarjamurhaajan maasta, jossa ei ole sarjamurhaajia?» Matilda pudisteli päätään ja söi lautaseltaan loput Fabianin mukanaan tuomasta lasagnenjämsästä. »En usko, että sinun tarvitsee olla huolissasi. Simon on tosi mukava. Ja kuka tietää...» Hän kohautti olkapäitään. »Ehkä meidän juttu on jo ohi?»

»Minkä takia se olisi ohi?»

»Mieti nyt vaikka tätä viikonloppua. Simon ei tajua, miten joku voi mieluummin purjehtia isänsä kanssa kuin bilettää Lundissa.»

»Aivan, minunkin on vaikea ymmärtää sitä. Mutta olen tyytyväinen ratkaisuusi.»

»Hyvä.» Matilda katsoi Fabiania silmiin. »Niin minäkin. Sinulla ei koskaan ollut aikaa mihinkään tällaiseen silloin kun olin lapsi.» Hän kohotti lasinsa. »Malja yhteiselle viikonlopulle.»

FABIAN RISK ON TÄÄLLÄ TAAS.

On kulunut 13 vuotta siitä, kun traumaattiset tapahtumat järkyttivät Fabian Riskin elämän sijoiltaan. Poliisin työhön palannut Fabian on jo ehtinyt tottua rauhallisempaan tahtiin, kunnes eräänä loppukesän iltana idyllinen veneretki keskeytyy vastarannalla siintävän Skånen pimentyessä kauttaaltaan. Selittämättömän sähkökatkon jälkimainingeissa Fabiania ja hänen kollegoitaan Helsingborgin poliisissa työllistää joukko outoja tapauksia.

Samaan aikaan Fabianin tyttöystävä vuosien takaa ottaa yhteyttä ja pyytää apua, sillä hänen tyttärensä on kadonnut. Lasta etsiessään Fabianin mielessä alkaa hahmottua kaava, mutta jokin palanen puuttuu. Mitä hän ei huomaa? Ja miten löytää puuttuva palanen saattamatta vaaraan jokaista hänen ympärillään?

**»Hyytävä, todentuntuinen
ja mahdoton laskea käsistä.»**

NETTAVISEN

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49410-3